

Ministerstwo Sprawiedliwości

Sekretarz Stanu

Arkadiusz Myrcha

DPK-I.053.20.2026

Warszawa, 06 października 2026 r.

Pani

Sylwia Gregorczyk- Abram

Rzecznik Praw Obywatelskich

Szanowna Pani Rzecznik,

w nawiązaniu do wystąpienia z dnia 1 września 2026 r. dotyczącego podejmowanych prac legislacyjnych w zakresie wdrożenia do krajowego porządku prawnego przepisów Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, dalej jako „dyrektywa”, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Departament ds. Równego Traktowania funkcjonujący w ramach Kancelarii Prezesa Rady Ministrów jest komórką wiodącą w zakresie prac związanych z wdrożeniem do krajowego porządku prawnego przepisów dyrektywy.

Natomiast funkcjonujące w ramach Ministerstwa Sprawiedliwości: Departament Prawa Karnego oraz Departament Spraw Rodzinnych i Nieletnich udzielają wsparcia w zakresie opracowywania stosownych dyspozycji, każdy z nich w ramach przypisanej właściwości. Dotychczas w DPK opracowano projekt tabeli zbieżności przepisów określonych w rozdziale 2 dyrektywy (Przestępstw związanych z seksualnym wykorzystaniem kobiet i dzieci oraz cyberprzestępczością). Natomiast Departament Spraw Rodzinnych i Nieletnich w zakresie swojej właściwości (opracowanie rozwiązań prawnych w zakresie zagwarantowania ochrony osób pokrzywdzonych oraz przeciwdziałania przemocy

domowej¹⁾ sporządził opinię stanowiącą „analizę aktualnego stanu prawnego i założeń proponowanych zmian”. Opracował również projekt ustawy o zmianie ustawy- Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (UD349). Rozwiązania w nim zawarte uwzględniają kontekst ochrony przed przemocą wynikający z przedmiotowej dyrektywy.

Podejmując decyzję w przedmiocie konieczności opracowania stosownych norm prawnych, mających na celu wdrożenie przepisów zawartych w rozdziale 2 dyrektywy uwzględniono następujące okoliczności.

Art. 3 lit. a dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „wycięcia, infibulacji lub każdego inne okaleczenia całości lub którejkolwiek części warg sromowych większych, warg sromowych mniejszych lub techtaczk”. Przepisy Kodeksu karnego pozwalają zakwalifikować zachowanie sprawcy, który dopuszcza się wycięcia, infibulacji lub innego trwałego i istotnego okaleczenia żeńskiego narządu płciowego jako spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu – art. 156 § 1 pkt 3. Natomiast zachowanie sprawcy, który dopuszcza się okaleczenia żeńskiego narządu płciowego nie będącego trwałym i istotnym okaleczeniem, może zostać zakwalifikowane jako spowodowanie średniego uszczerbku na zdrowiu – art. 157 § 1 k.k. Zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują, że okaleczenie żeńskich narządów płciowych jest na tyle poważnym schorzeniem medycznym, że zachowanie to nie zrealizuje znamion przestępstwa lekkiego uszczerbku na zdrowiu, trwającego nie dłużej niż 7 dni (art. 157 § 2 k.k.).

Dlatego też należy uznać, że obowiązujący stan prawny zapewnia zgodność z art. 3 lit. a dyrektywy, a co za tym idzie brak konieczności opracowywania stosownych przepisów w tym zakresie.

Art. 3 lit. b dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „zmuszania lub doprowadzenia kobiety lub dziewczynki do poddania się któremukolwiek z czynów wymienionych w lit. a”. Należy jednak mieć na uwadze, że użyte w dyrektywie pojęcie „*coerce or procure*” w wersji angielskiej wskazuje na

¹ Zgodnie z § 23 regulaminu organizacyjnego Ministerstwa Sprawiedliwości stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 2024 r. (poz.190) tekst ujednolicony na dzień 30 września 2025 r., do zadań Departamentu Spraw Rodzinnych i Nieletnich należy opracowanie założeń rozwiązań prawnych w zakresie ochrony osób pokrzywdzonych.

konieczność penalizacji zachowania odnoszącego się do „doprowadzania”, nie zaś „zmuszania”. Tymczasem przepisy Kodeksu karnego pozwalają zakwalifikować zachowanie sprawcy, który dopuszcza się zmuszenia innej osoby przemocą lub groźbą do spowodowania u niej ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci wycięcia, infibulacji lub innego trwałego i istotnego okaleczenia żeńskich narządów płciowych jako przestępstwo określone w art. 156a § 2, nie zapewniając w tym zakresie pełnej zgodności z art. 3 lit. b dyrektywy. Zmuszanie do wskazanych zachowań nie jest bowiem tożsame z pojęciem doprowadzania do wskazanych czynności.

Dlatego też opracowano nowy typ czynu zabronionego, zapewniający zgodność z zapisem dyrektywy w tym zakresie.

Art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowań odnoszących się do „zmuszania osoby dorosłej lub dziecka do zawarcia małżeństwa” jak również do „zwabiania osoby dorosłej lub dziecka na terytorium państwa innego niż to, w którym zamieszkuje, w celu zmuszenia tej osoby dorosłej lub tego dziecka do zawarcia małżeństwa”. Przepisy k.k. pozwalają na zakwalifikowanie takich czynów sprawcy jako przestępstwa określone w art. 191b § 1 i 2.

Art. 5 ust.1 lit. a dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „publicznego udostępnianie za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) obrazów, nagrań video lub podobnych materiałów przedstawiających czynności o wyrażnie seksualnym charakterze lub intymne części ciała osoby, bez zgody tej osoby, gdy takie czyny mogą wyrządzić poważną szkodę tej osobie”. Natomiast przepisy k.k. penalizują zachowanie sprawcy polegające na rozpowszechnianiu wizerunku nagiej osoby lub osoby w trakcie czynności seksualnej bez zgody takiej osoby – art. 191a § 1.

Należy podkreślić, że obowiązujące na gruncie tego przepisu pojęcie „rozpowszechnia” jest tożsame ze słowem „publiczne udostępnienie za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT)”. Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z 13.04.2016 r., II KK 304/15, LEX nr 2019608 (z glosą K. Witczak, „Palestra” 2017/7–8, s. 164–167): „Rozpowszechnianie wizerunku stanowiące znamię przestępstwa z art. 191a k.k. w praktyce wyłącznie następuje za pomocą mediów elektronicznych”. Podobnie,

funkcjonujące w obrębie tego przepisu określenie odwołujące się do „osoby w trakcie czynności seksualnej” jest zgodne z funkcjonującym na gruncie dyrektywy pojęciem „czynności o wyraźnie seksualnym charakterze”. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny mówiąc o czynności seksualnej krajowy ustawodawca ma na myśli zarówno obcowanie płciowe, jak i inną czynność seksualną. W grę wchodzi zatem klasyczne obcowanie płciowe oraz jego surogaty, a także zachowania niemieszczące się w pojęciu obcowania płciowego, polegające na kontakcie cielesnym sprawcy z pokrzywdzonym, lub przynajmniej na cielesnym i mającym charakter seksualny zaangażowaniu ofiary². Zaprezentowane okoliczności wskazują, że na gruncie k.k. karalne jest rozpowszechnianie wizerunku osoby uczestniczącej w czynności o wyraźnie seksualnym charakterze (zarówno obcowanie płciowe, jak również inna czynność seksualna).

Natomiast, wydaje się, że występujące w art. 191a k.k. pojęcie wizerunku nagiej osoby nie w pełni odpowiada zakresowo pojęciu „przedstawieniu intymnych części ciała”. W doktrynie nie ma jednomyślności jak należy rozumieć nagość, tj. czy musi być ona zupełna i jaki stopień i zakres neglizu kwalifikuje się jako „nagość” oraz jakie elementy ciała musiałyby być odsłonięte, żeby uznać osobę za nagą. Powstaje chociażby wątpliwość czy wizerunek samych części intymnych może być uznany za wizerunek nagiej osoby oraz czy ukazanie osoby w taki sposób, że części intymne są zakryte ubraniem na tyle prześwitującym, że są częściowo widoczne może być uznane za wizerunek nagiej osoby.

Dlatego też opracowano nowe brzmienie art. 191a § 1 Kodeksu karnego, zapewniające zgodność z zapisem dyrektywy w tym zakresie (zawierające odwołanie do intymnych części ciała).

Art. 5 ust. 1 lit. b dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „Wytwarzania obrazów, nagrań video lub podobnych treści, które sprawiają wrażenie, że osoba uczestniczy w czynnościach o wyraźnie seksualnym charakterze, manipulowanie takimi obrazami, nagraniami video lub innymi treściami lub zmienianie ich, a następnie publiczne udostępnianie ich za pomocą technologii ICT, bez zgody tej osoby, gdy takie czyny mogą wyrządzić jej poważną szkodę”. Natomiast przepisy

² M. Mozgawa, Komentarz do przepisu art. 191a, LEX; podobnie J. Kulesza, Komentarz do przepisu art. 191a, LEX.

k.k. penalizują zachowanie sprawcy polegające na produkowaniu, rozpowszechnianiu, prezentowaniu, przechowywaniu lub posiadaniu treści pornograficzne przedstawiających wytworzony albo przetworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej- art. 202 § 4b.

Zakres penalizacji wyznaczony przepisem dyrektywy wskazuje, że przetworzony lub wytworzony wizerunek (osoby dorosłej) musi być wizerunkiem jakiejś faktycznie istniejącej osoby, a nie np. postaci fikcyjnej czy też stworzonej na potrzeby określonego materiału. Dodatkowo dyrektywa wskazuje, że przy popełnieniu takiego przestępstwa musi zaistnieć szkoda dla konkretnej osoby. W świetle powyższego należy uznać, że obowiązujący przepis art. 202 § 4b k.k. nie zapewnia zgodności w tym zakresie. Dlatego też w tabeli zbieżności opracowano nowy typ czynu zabronionego, zakładającego penalizację zachowań określonych w art. 5 ust. 2 lit. b dyrektywy.

Art. 5 ust. 1 lit. c dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji czynu odnoszącego się do „Grożenia zachowaniem, o którym mowa w lit. a) i b), w celu zmuszenia osoby do wykonania określonej czynności, przyzwolenia na nią lub powstrzymania się od niej”. Przewidziana w tabeli zbieżności zmiana przepisu art. 191a k.k. (w celu zapewnienia zgodności z art. 5 ust. 1 lit a i b dyrektywy) będzie skutkowała tym, że grożenie popełnieniem przestępstw wskazanych w lit. a i b dyrektywy będzie nosiło znamiona stosowania przez sprawcę groźby bezprawnej w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia – art. 191 § 1 k.k.

Art. 6 dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „poddawaniu określonej osoby powtarzającemu się lub ciągłemu nadzorowi, bez jej zgody lub upoważnienia prawnego do takiego działania, za pomocą ICT w celu śledzenia lub monitorowania ruchów i działań tej osoby, gdy takie czyny mogą wyrządzić poważną szkodę tej osobie”. Zachowanie określone w dyrektywie może być kwalifikowane w oparciu o przepis art. 190a § 1 k.k..³

³ Uzasadnienie wyroku SN z dnia 12 stycznia 2016 r., IV KK 196/15, uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 marca 2017 r., IV KK 413/16, uzasadnienie postanowienia SN z dnia 28 listopada 2013 r. I KZP 17/13.

Art. 7 lit. a dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „Powtarzającego się lub ciągłego grożenia osobie, przynajmniej w przypadkach, gdy czyny te obejmują groźby popełnienia przestępstwa, za pomocą ICT, gdy takie czyny mogą spowodować, że osoba ta poważnie obawia się o swoje bezpieczeństwo lub o bezpieczeństwo osób będących na jej utrzymaniu”. Obowiązujące przepisy art. 190 § 1 i 190a § 1 k.k. zapewniają zgodność z zapisem dyrektywy w tym zakresie. Wydaje się również, że w przypadku kierowania do pokrzywdzonego powtarzających się gróźb karalnych dopuszczalna będzie także kwalifikacja zachowania sprawcy w oparciu o przepisy art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k.

Art. 7 lit. b dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „Kierowania wraz z innymi osobami, za pomocą ICT, w publicznie dostępny sposób, gróźb lub zniewag wobec osoby, gdy takie czyny mogą wyrządzić tej osobie poważną szkodę psychiczną”. Wydaje się, że obowiązujące przepisy art. 190 § 1, 216 § 2, 18 § 1 k.k. zapewniają zgodność z zapisem dyrektywy w tym zakresie.

Art. 7 lit. c dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „Przesłanie osobie, która sobie tego nie życzy, za pomocą ICT obrazu, nagrania video lub innych podobnych treści przedstawiających genitalia, gdy takie czyny mogą wyrządzić tej osobie poważną szkodę psychiczną”. Natomiast art. 202 § 1 k.k. penalizuje zachowanie sprawcy, który publicznie prezentuje treści pornograficzne w taki sposób, że może to narzucić ich odbiór osobie, która tego sobie nie życzy.

Celem ochrony leżącej u podstaw art. 202 § 1 k.k. jest wolność osoby od kontaktu z treściami pornograficznymi w sferze publicznej. Innymi słowy tam, gdzie dostęp nie ma takich właściwości, aby móc przypisać określonemu miejscu charakter publicznego, ochrona wyznaczona granicami tego przepisu w ogóle się nie aktualizuje. Jak wskazuje J. Majewski „W świecie rzeczywistym i w cyberprzestrzeni, decydując się na wejście do miejsc niepublicznych, rezygnujemy z ochrony wolności leżącej u podstaw art. 202 § 1 k.k.” (Komentarz do przepisu art. 202 Kodeksu karnego, LEX). Nadto, kolejną płaszczyzną świadczącą o niezgodności wskazanej normy prawnej z zapisem dyrektywy jest funkcjonujące na gruncie tego przepisu pojęcie „treści pornograficznych”. W reżimie prawnokarnym za treści pornograficzne należy uznać materiały mające na celu wywołanie

pobudzenia seksualnego u odbiorcy⁴. Natomiast zjawisko *cyberflashingu*, o którym mowa w dyrektywie należy definiować jako cyfrowy odpowiednik klasycznego ekshibicjonizmu, w którym sprawca obnaża się przed przypadkowymi osobami, jednak w tym przypadku dzieje się to w sieci. Definicja kładzie tutaj nacisk na samo obnażanie genitaliów, do realizacji tego przestępstwa dojdzie zatem także w sytuacji, gdy przedstawiony będzie sam obrazek genitaliów, nieuczestniczących w czynności seksualnej (co w zależności od okoliczności rozpoznawanego stanu faktycznego może nie realizować przesłanki treści pornograficznych).

Dlatego też w tabeli zbieżności opracowano nowy typ czynu zabronionego, zakładającego penalizację zachowań określonych w art. 7 lit. c dyrektywy.

Art. 7 lit. d dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „Publicznego udostępnianie, za pomocą ICT treści zawierających dane osobowe osoby bez jej zgody w celu nakłonienia innych do wyrządzenia tej osobie szkody fizycznej lub poważnej szkody psychicznej”. Wydaje się, że obowiązujący przepis art. 255 § 1 i 2 k.k. zapewnia zgodność z zapisem dyrektywy w tym zakresie. Nawoływanie do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w tym przepisie jest spokrewnione z podżeganiem (por. art. 18 § 2), od którego różni się tym, że sprawca nie zwraca się do osób indywidualnie oznaczonych (*ad certam personam*), lecz do pewnej grupy osób nieoznaczonych, być może nawet sprawcy nieznanych⁵. Nadto, „publiczne zachowanie sprawcy”, o którym mowa w tym przepisie to podjęte w okolicznościach, w których obiektywnie i realnie może być dostrzeżone przez bliżej nieokreśloną liczbę osób, niezależnie od miejsca, w którym jest podejmowane⁶. Dodatkowo dyrektywa precyzuje, że penalizacją powinny być objęte te treści, które kwalifikują się jako „nakłanianie innych do wyrządzenia określonej osobie szkody fizycznej lub poważnej szkody psychicznej”. Zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują, że publiczne nakłanianie innych do wyrządzenia osobie szkody fizycznej lub poważnej szkody psychicznej (także poprzez

⁴ Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 listopada 2010 r., sygn. IV KK 173/10 wskazał, że „Treści pornograficzne” w rozumieniu art. 202 k.k. to zawarte w utrwalonej formie (np. film, zdjęcia, czasopisma, książki, obrazy) lub nie (np. pokazy na żywo), prezentacje czynności seksualnych człowieka (zwłaszcza ukazywanie organów płciowych człowieka w ich funkcjach seksualnych).

⁵ M. Mozgawa, Komentarz do przepisu art. 255 Kodeksu karnego, teza 3, LEX.

⁶ J. Kulesza, Komentarz do przepisu art. 255 Kodeksu karnego, teza 6, LEX.

publiczne udostępnianie danych osobowych takiej osoby) realizuje przesłanki nawoływania do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 255 k.k.

Art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy obliguje państwa członkowskie do penalizacji zachowania odnoszącego się do „Umyślnego nawoływania do przemocy lub nienawiści skierowanej przeciwko grupie osób, którą definiuje się według płci, lub przeciwko członkowi takiej grupy przez publiczne rozpowszechnianie za pomocą ICT treści zawierających takie nawoływanie”. Natomiast przepis art. 256 § 1 k.k. penalizuje publiczne nawoływanie do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych albo ze względu na bezwyznaniowość. Dlatego też dla pełnej realizacji dyrektywy wydaje się konieczne uzupełnienie art. 256 § 1 o znamię płci.

Obowiązujące normy prawne (art. 18 § 2 i 3 k.k., art. 13 k.k.) zapewniają zgodność z art. 9 ust. 1-3 dyrektywy. Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie popełnienia wskazanych przestępstw jest karalne na gruncie prawa karnego. Podobnie wymiar ustawowego zagrożenia przestępstw określonych w części szczególnej k.k. jest zgodny z wymogami dotyczącymi sankcji karnej określonymi w art. 10 ust. 1- 4 dyrektywy. Również zaproponowane w tabeli zbieżności nowe typy czynów zabronionych są spójne z wymogami dyrektywy dotyczącymi wysokości ustawowego zagrożenia.

Odnosząc się określonej w wystąpieniu problematyki jurysdykcji, w tym konieczności zniesienia wymogu podwójnej karalności w przypadku przestępstw odnoszących się do okaleczania żeńskich narządów płciowych (art. 3 dyrektywy) oraz przymusowych małżeństw (art. 4 dyrektywy), należy wskazać, że obowiązujące dyspozycje zapewniają zgodność z dyrektywą w tym zakresie (art. 12 ust. 4). Zgodnie z art. 113 k.k. „. Niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa, ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego oraz cudzoziemca, którego nie postanowiono wydać, w razie popełnienia przez niego za granicą przestępstwa, do którego ścigania Rzeczpospolita Polska jest zobowiązana na mocy umowy międzynarodowej”. Należy podkreślić, że czyny dotyczące przymusowego zawarcia małżeństwa oraz okaleczenia żeńskich narządów płciowych są wymienione w artykuły 37-38 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. Dlatego też

krajowy ustawodawca posiada jurysdykcję w ściganiu tych przestępstw, która nie jest zależna od przepisów obowiązujących w miejscu ich popełnienia.

W kontekście przepisów zawartych w rozdziale 4 dyrektywy należy zaznaczyć, że obowiązek ochrony dzieci przed przemocą domową wymaga m.in.: zapewnienia dziecku będącemu ofiarą lub świadkiem przemocy specjalistycznego, dostosowanego do wieku wsparcia (art. 31); zapewnienia właściwym organom dostępu do informacji o przemocy przy ocenie najlepszego interesu dziecka w postępowaniu cywilnym oraz tworzenia bezpiecznych miejsc kontaktu dziecka z rodzicem będącym sprawcą przemocy (art. 32). Rozwiązania te zostały uwzględnione w toku prac legislacyjnych nad projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (UD349).

Należy bowiem podkreślić, że w projekcie UD349 zaproponowano zmiany akcentujące treść prawa do bezpieczeństwa dziecka w sprawach dotyczących władzy rodzicielskiej i kontaktów z dzieckiem, mające zapewniać mu między innymi wolność od przemocy domowej, o której mowa w art. 2 ustęp 1 punkt 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy domowej (Dziennik Ustaw z 2024 roku pozycja 1673 ze zmianami). Celem projektowanych przepisów jest dodatkowe wyeksponowanie obowiązku sądu zbadania i uwzględnienia przemocy, a także obowiązku rodzica niestosowania przemocy i chronienia dziecka. I tak jednym z obowiązków rodziców, oprócz obowiązku wychowania, troski o rozwój fizyczny i duchowy, a także przygotowania do pracy dla dobra społeczeństwa odpowiednio do jego uzdolnień, będzie obowiązek zapewnienia dziecku bezpieczeństwa i ochrony jego prywatności, a także wizerunku (projektowany art. 96 § 1 zd. 2 k.r.o.). Nadto zaproponowano regulację, aby sąd opiekuńczy orzekając o rodzaju i wymiarze kontaktów kierował się zarówno dobrem dziecka, jak i prawem dziecka i innych osób do ochrony przed przemocą domową (projektowany art. 113¹ § 1a k.r.o.). Stosowanie przemocy wobec samego dziecka jest okolicznością, która już teraz nakazuje sądowi ograniczenie lub zakazanie kontaktów z osobą stosującą przemoc (art. 113² i art. 113³ k.r.o.), jednak zaproponowane rozwiązanie realizuje art. 31 Konwencji stambulskiej, nakazujący ochronę nie tylko dziecka, ale i innych osób narażonych na przemoc domową (np. drugiego rodzica). Nadto, w sprawach o powierzenie wykonywania, ograniczenie, zawieszenie, pozbawienie i przywrócenie władzy rodzicielskiej, ustalenie, ograniczenie albo zakazanie kontaktów z dzieckiem sąd

będzie zobowiązany do ustalenia czy dziecko ma zapewnione bezpieczeństwo oraz ochronę od przemocy domowej, o której mowa w art. 2 ustęp 1 punkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej (projektowany art. 579 § 2 k.p.c). W sprawach o kontakty z dzieckiem sąd będzie ustalał te kontakty w taki sposób, by ich realizacja nie stanowiła zagrożenia dla praw i bezpieczeństwa osoby doznającej przemocy domowej, o której mowa w art. 2 ustęp 1 punkt 2 i ustęp 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej (projektowany art. 582¹ § 1 k.p.c).

Końcowo informuję, że mając na uwadze fakt, że termin na wdrożenie przepisów dyrektywy upływa w dniu 14 czerwca 2027 r., zaś współpraca z funkcjonującym w ramach KPRM Departamentem ds. Równego Traktowania napotykała przeszkody organizacyjne, materiały opracowane w MS w dniu 3 lipca 2026 r. zostały przekazane w ramach wystąpienia Ministra Sprawiedliwości adresowanego do Pani Katarzyny Kotuli- Sekretarza Stanu w KPRM. Informuję także, że MS w piśmie tym podtrzymało gotowość dalszej intensywnej współpracy, która ma zapewnić jak najszybsze wdrożenie rzeczowej dyrektywy.

Z poważaniem

Arkadiusz Myrcha

Sekretarz Stanu

/podpisano elektronicznie/